

Sygn. akt II DK 139/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Zubert (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Jarosław Duś

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych radcy prawnego Alicji Kujawy

w sprawie radcy prawnego A. B.

obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 10, art. 36 ust. 1 i art. 50 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 24 marca 2022 r.,
kasacji obrońcy obwinionej

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 13 maja 2021 roku, sygn. akt WO-[...],

**uchyla zaskarżone orzeczenie w części utrzymującej w mocy
orzeczenie o kosztach postępowania Okręgowego Sądu
Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. z dnia 3
lipca 2020 r., sygn. akt D [...] oraz w części dotyczącej kosztów
postępowania odwoławczego i w tym zakresie przekazuje sprawę**

**Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców
Prawnych do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Radca Prawny A. B. została obwiniona o to, że: w dniu 6 listopada 2018 r. zawarła z W. N. przy udziale podmiotu trzeciego – K. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w G. - umowę zlecenia dotyczącą zasad współpracy pomiędzy stronami w ramach reprezentowania interesów W. N. w toku postępowania upadłościowego, która to umowa ze względu na swoją istotę i zawarte w niej zapisy powodowała powstanie konfliktu interesów i zachwianie zasady lojalności w stosunku do klienta, a ponadto nie zawierała zapisów dotyczących wysokości wynagrodzenia radcy prawnego, a jedynie podmiotu trzeciego, przy czym zawarcie takiej umowy spowodowało naruszenie zasad lojalności i koleżeństwa wobec innych członków samorządu radców prawnych, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 10, art. 36 ust. 1 oraz art. 50 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (Uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.). Orzeczeniem z 3 lipca 2020 r., sygn. akt D [...], Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w G.:

1. uznał obwinioną winną zarzucanych jej wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego czynów, tj.:
1. naruszenia zasady niezależności w wykonywaniu zawodu radcy prawnego, przez pozostawanie pod wpływem interesów finansowych K. [...] spółki z o.o. z siedzibą w G., od której to spółki zależało wynagrodzenie radcy prawnego w ramach zawartej umowy z 6 listopada 2018 r. z klientką W. N., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w związku z art. 7 i 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 wymienionej ustawy o radcach prawnych wymierzył karę dyscyplinarną nagany;

2. naruszenia zasady lojalności i obowiązku kierowania się dobrem klienta W. N. przez zawarcie trójstronnej umowy z 6 listopada 2018 r., w której zobowiązana była do dbania o interesy K. [...] Sp. z o.o. w G., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 wymienionej ustawy o radcach prawnych wymierzył karę dyscyplinarną nagany;
3. będąc pełnomocnikiem W. N. pozostawała w sprzeczności interesów K. [...] spółki z o.o. w G., której była podwykonawcą z interesami klientki W. N., której była pełnomocnikiem, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 wymienionej ustawy o radcach prawnych wymierzył karę dyscyplinarną nagany;
4. nieuzgodnienie i nieustalenie żadnej wysokości wynagrodzenia z klientką W. N. przed przystąpieniem do świadczenia pomocy prawnej objętej umową z 6 listopada 2018 r. zawartą także z K. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w G., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 wymienionej ustawy o radcach prawnych wymierzył karę dyscyplinarną nagany;
5. zawarcie umowy trójstronnej w dniu 6 listopada 2018 r. w ramach której podjęła się świadczenia pomocy prawnej na rzecz W. N. oraz świadczenia pomocy prawnej na rzecz K. [...] spółki z o.o. z siedzibą w G., którą naruszyła zasadę lojalności i koleżeństwa wobec członków samorządu

radców prawnych przez prowadzenie działalności na rzecz K. [...] Sp. z o.o. w G., który to podmiot pozyskuje klientów przy pomocy swobody reklamowania się w mediach, co jest niedopuszczalne w ramach wykonywania Kancelarii Radcy Prawnego, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 50 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 wymienionej ustawy o radcach prawnych wymierzył karę dyscyplinarną nagany.

6. Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionej A. B. karę łączną nagany za czyny określone w pkt 1 a, 1 b, 1 c, 1 d, 1 e.
7. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 i § 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych Nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążył obwinioną A. B. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. kwotą 1500 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania.

Orzeczenie sądu I instancji w całości zaskarżył obrońca obwinionej adw. P. R., który zarzucił powyższemu rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez dokonanie wybiórczej i dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci umowy zlecenia z 6 listopada 2018 r. zawartej w G. i przyjęcie, iż zawarta umowa nie zawierała konkretnego, określonego zakresu obowiązków radcy prawnego, podczas gdy z przedmiotowego dowodu wynika wprost, jakie obowiązki spoczywały na obwinionej;
2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez

dokonanie wybiórczej i dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci umowy zlecenia z 6 listopada 2018 r. zawartej w G. i przyjęcie, iż z zawartej umowy wynika, aby obwiniona zobowiązała się do dbałości o sprawy K. [...] Sp. z o.o., podczas gdy z zapisów tejże umowy nie wynika żaden zapis, aby pozwalał na przyjęcie tej okoliczności;

3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez dokonanie wybiórczej i dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci umowy zlecenia z 6 listopada 2018 r. zawartej w G. i przyjęcie, iż z zawartej umowy wynika, aby obwiniona świadczyła pomoc prawną na rzecz K. [...] sp. z o.o., jak również prowadzenia działalności na rzecz K. [...] Sp. z o.o., podczas gdy z zapisów rzeczowej umowy nie wynika, aby obwiniona miała zarówno świadczyć pomoc prawną, jak również prowadzić działalność na rzecz K. [...] sp. z o.o., a wręcz przeciwnie - obwiniona była osobną, niezależną stroną umowy;
4. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez dokonanie wybiórczej i dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci umowy zlecenia z 6 listopada 2018 r. zawartej w G. i przyjęcie, iż obwiniona zawierając umowę zlecenia z W. N. posłużyła się pracownikiem podmiotu trzeciego, podczas gdy z przedmiotowej umowy wynika, iż z upoważnienia obwinionej umowę tę podpisał pracownik Kancelarii Radcy Prawnego A. B. pani A.W.;
5. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na podstawie zawiadomienia W. N., podczas gdy postępowanie przygotowawcze zainicjowane na skutek zawiadomienia W. N. zostało umorzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, a jej skarga uznana została za bezzasadną;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na uznaniu, iż pracownicy Kancelarii nie są pracownikami obwinionej, mimo że byli pracownikami trzeciej strony umowy, tj. K. [...] Sp. z o.o., jak również, iż nikt nie wyprowadził W. N. z błędu, wręcz była w nim utwierdzana w trakcie trwania umowy, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby pracownicy kontaktujący się z W. N. byli tylko i wyłącznie pracownikami K. [...] Sp. z o.o., pomijając przy tym pisemne wyjaśnienia obwinionej z 9 września 2019 r. oraz 28 października 2019 r., w których wskazywała ona na swoich pracowników, a nie pracowników K. [...] sp. z o.o., a zatem sąd orzekający postawił w tym zakresie błędne wnioski logiczne;
7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na uznaniu, iż obwiniona użyła swojego nazwiska tylko po to, by zapewnić klientkę, że jej sprawą zajmuje się radca prawny, gdy w rzeczywistości tak nie było, podczas gdy obwiniona zajmowała się sprawą, przygotowała w przedmiotowej sprawie wnioski o ogłoszenie upadłości konsumenckiej, a następnie, po jego skompletowaniu, złożyła do właściwego przedmiotowo i rzeczowo sądu, jak również zapewniła reprezentację klientki na rozprawie poprzez ustanowionego pełnomocnika substytucyjnego;
8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na uznaniu, że obwiniona podpisując umowę trójstronną utraciła status niezależności radcy prawnego, bowiem jej wynagrodzenie było zależne od odrębnego stosunku umownego łączącego radcę prawnego z K., podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby obwinioną łączył odrębny stosunek umowny z K. [...] sp. z o.o., a sąd poczynił założenia a priori bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie;
9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na uznaniu, iż K. [...] sp. z o.o. cieszy się „opiniją profesjonalną” i ma szanse na powodzenie było decydujące przed decyzją W.N. o podpisaniu umowy z K. [...] Sp. z o.o., podczas gdy stroną tej umowy była również obwiniona, a sąd dyscyplinarny pominął okoliczność

podkreśloną przez samą W. N., iż zależy jej na tym, aby radca prawny prowadził jej sprawę, przy czym w akt sprawy wynika, że dla W. N. decydującą kwestią było prowadzenie sprawy przez profesjonalnego pełnomocnika;

10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na uznaniu, iż obwiniona naruszyła zasadę lojalności i obowiązku kierowania się dobrem klientki W. N., bowiem zawarta trójstronna umowa z 6 listopada 2018 r., w której obwiniona zobowiązana była do dbania o interesy K. [...] Sp. z o.o. w G. stoi w sprzeczności z zasadą dbałości o dobro klienta, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniona dbała o interesy K. [...] sp. z o.o., wręcz przeciwnie celem umowy zlecenia było należyte przygotowanie W. N. do postępowania o ogłoszenie upadłości i przeprowadzenie tego postępowania, a cel ten został osiągnięty przez obwinioną;
11. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na uznaniu, iż obwiniona będąc pełnomocnikiem W. N. do prowadzenia jej sprawy o ogłoszenie upadłości konsumenckiej oraz równocześnie będąc podwykonawcą K. [...] Sp. z o.o., pozostawała w sprzeczności interesów K. [...] sp. z o.o. z interesami klientki W. N., podczas gdy z zebranego materiału nie wynika, aby obwiniona była podwykonawcą K. [...] Sp. z o.o., a wręcz przeciwnie, z samej treści umowy wynika, iż obwiniona była stroną umowy, a tym samym aby pozostawała w sprzeczności z interesami W. N., czy też była uzależniona w jakikolwiek sposób od interesu podmiotu trzeciego, a działania obu podmiotów uzupełniały się i zmierzały do wykonania przedmiotu umowy najlepiej jak można było umowę wykonać;
12. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na uznaniu, iż K. [...] oczekiwała jako spółka z o.o. działająca w celu osiągnięcia zysku otrzymania zapłaty przewidzianej umową, a klientka oczekiwała satysfakcjonującego załatwienia jej sprawy przy jak najniższym zaangażowaniu środków finansowych co wzajemnie się

wyklucza, podczas gdy z umowy zlecenia z 6 listopada 2018 r. wynika jakie koszty miała ponieść klientka, z ustaleniami umownymi dotyczącymi wynagrodzenia wyraziła zgodę, a pomoc prawną, z jaką zwróciła W. N. została udzielona wraz z satysfakcjonującym rezultatem dla klientki;

13. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegające na braku przytoczenia okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, jak również brak należytego uzasadnienia co do przesłanek wymierzenia surowej kary łącznej nagany;
14. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegające na oparciu rozstrzygnięcia na okolicznościach niewyjaśnionych, opierając się jedynie na domysłach lub stwierdzeniach niepopartych w materiale dowodowym, poprzestając jedynie na ustaleniach dokonanych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, pomijając okoliczność pisemnych wyjaśnień obwinionej złożonych w postępowaniu przygotowawczym przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, a zatem wątpliwości pojawiające się w toku procesu winny być rozstrzygnięte na korzyść obwinionej;
15. rażącej niewspółmierności wymierzonej kary poprzez wymierzenie jej kary łącznej nagany, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu okoliczności łagodzących, polegających m.in. na braku udowodnienia poniesienia jakiegokolwiek szkody przez W. N.

Formułując powyższe zarzuty autor odwołania wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych, wskazując, iż w przypadku uchylenia zaskarżonego wyroku przez sąd II instancji na zasadzie art. 36 k.p.k. wnosi o przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w W.

Orzeczeniem z 13 maja 2021 r., sygn. akt WO-[...], Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W.:

1. zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie punktu 1. a), 1. b), 1. c) i 1. e) i w tym zakresie uniewinnił obwinioną;
2. uchylił punkt 2 zaskarżonego orzeczenia;
3. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pozostałym zakresie;
4. zasądził od obwinionej koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1500 zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w W..

Powyższe orzeczenie w części obejmującej rozstrzygnięcia zawarte w punkcie III orzeczenia w zakresie kosztów procesu i w punkcie IV orzeczenia zaskarżył kasacją obrońca obwinionej adwokat P. R., który sformułował zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenia prawa, tj. art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. w związku z art. 632 k.p.k. i art. 74⁶ ustawy o radcach prawnych (nie ulega wątpliwości, że zarzut dotyczy obrazy przepisu art. 70⁶ ustawy, a powołanie art. 74⁶, którego ustawa nie zawiera, stanowi oczywistą omyłkę pisarską – uwaga SN) poprzez obciążenie kosztami postępowania w całości skarżącej, podczas gdy w orzeczeniu odwoławczym sąd II instancji uniewinnił obwinioną z czterech zarzutów dyscyplinarnych, co winno skutkować już proporcjonalnym obciążaniem jej kosztami postępowania, a więc przerzuceniem na obwinioną kosztów niezasadnego obwinienia, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazując na powyższe uchybienie autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy obwinionej została oceniona jako zasadna i jako taka doprowadziła do uchylenia orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w części dotyczącej kosztów postępowania dyscyplinarnego i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Przed przystąpieniem do wyjaśnienia zasadniczych powodów rozstrzygnięcia wskazać należy, że Sąd Najwyższy orzekając w niniejszej sprawie w pełni podziela zapatrywania przedstawione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2016 roku, sygn. SDI 29/16 (Lex nr 2171121), odnoszące się do możliwości zaskarżenia kasacją wyłącznie tej części orzeczenia sądu dyscyplinarnego II instancji, która dotyczy kosztów postępowania. Co prawda powołany wyrok Sądu Najwyższego dotyczył kosztów procesu w postępowaniu dyscyplinarnym wobec adwokata, jednakże przedstawione w jego uzasadnieniu argumenty zachowują pełną aktualność w realiach niniejszej sprawy, albowiem regulacje ustawy Prawo o adwokaturze i ustawy o radcach prawnych dotyczące kosztów postępowania, odpowiedniego stosowania przepisów kodeksu postępowania karnego oraz formy zapadających rozstrzygnięć są analogiczne.

Przechodząc do zasadniczej części rozważań, w pierwszej kolejności wskazać należy, że ustawa z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w sposób autonomiczny i pełny reguluje kwestię podmiotów zobowiązanych do ponoszenia kosztów postępowania dyscyplinarnego. Nie ma zatem podstaw, by w tym zakresie stosować odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 70⁶ ust. 1 i 3 powołanej ustawy o radcach prawnych, koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany, a ich wysokość określa w drodze uchwały Krajowa Rada Radców Prawnych, mając na uwadze przeciętne koszty postępowania. Podkreślić także należy, że - stosownie do przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy - w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony, a w pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pokrywa właściwa okręgowa izba radców prawnych, natomiast koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych.

Zgodnie z poglądami wyrażanymi w orzecnictwie Sądu Najwyższego „właściwe odczytanie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych musi prowadzić do wniosku, że obwiniony ponosi te (i tylko te) koszty postępowania, które wiązały się z czynem, za który został ukarany, zatem nie mogą go obciążać wszelkie inne koszty” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2013 roku, SDI 25/13, Lex nr 1381025). Tytułem przykładu wskazać można, że zgodnie z zasadami wynikającymi z treści przepisu art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych „we wszystkich innych niż ukaranie obwinionego wypadkach zakończenia postępowania dyscyplinarnego następuje podział kosztów tego postępowania pomiędzy instytucje samorządu radcowskiego. W konsekwencji w wypadku umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu orzeczenie o kosztach zamieszczone w wyroku sądu odwoławczego powinno obejmować nie tylko koszty postępowania odwoławczego, ale wszystkie koszty procesu, niezależnie od rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w wyroku sądu I instancji” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, SDI 25/16, Lex nr 2076396).

Przenosząc powyższe uwagi w realia badanej sprawy stwierdzić należy, że orzeczeniem sądu meriti obwiniona radca prawny A. B. została uznana za winną pięciu deliktów dyscyplinarnych i ukarana karami jednostkowymi i karą łączną nagany. Jednocześnie, stosownie do przepisu art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, sąd obciążył ją kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1500 zł, na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w G.. Orzeczenie sądu dyscyplinarnego I instancji zawierało zatem zgodne z powołanym art. 70⁶ ust. 2 ustawy rozstrzygnięcie o kosztach postępowania dyscyplinarnego, albowiem w związku z ukaraniem została nimi w całości obciążona obwiniona.

Sąd ad quem, po rozpoznaniu odwołania obrońcy obwinionej, uniewinnił ją od popełnienia czterech deliktów dyscyplinarnych, natomiast w przypadku jednego z czynów utrzymał w mocy orzeczenie sądu a quo, za który to czyn obwinionej wymierzono karę dyscyplinarną nagany. W odniesieniu do kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych w G., a dodatkowo obciążył ją kosztami postępowania odwoławczego w wysokości 1500 zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w W..

Przedstawione wyżej uwagi wynikające z brzmienia przepisu art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych oraz z orzecznictwa Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazują, że orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w punkcie IV oraz w punkcie III w zakresie utrzymania w mocy orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. w części dotyczącej kosztów dochodzenia i postępowania przed sądem meriti zapadło z rażącą obrazą powołanego przepisu art. 70⁶ ustawy. Mimo orzeczenia uniewinniającego obwinioną obciążono bowiem całością kosztów postępowania, zarówno w zakresie dochodzenia i postępowania przed sądem a quo, jak i całością kosztów postępowania przed sądem ad quem. Takie rozstrzygnięcie rażąco narusza powołany wyżej przepis art. 70⁶, albowiem jego konsekwencją – w razie wykonania orzeczenia – byłoby poniesienie przez obwinioną kosztów postępowania dyscyplinarnego również w tym zakresie, który zakończył się dla niej orzeczeniem uniewinniającym (innym niż ukaranie). Wskazać zatem należy, że skoro sąd odwoławczy uniewinnił obwinioną od popełnienia czterech z pięciu czynów, które przypisał jej sąd meriti, winien również w tym zakresie dokonać korekty rozstrzygnięcia sądu I instancji w zakresie kosztów postępowania, obciążając nimi w odpowiednich częściach obwinioną i Okręgową Izbę Radców Prawnych w G.. Analogiczne uwagi dotyczą także kosztów postępowania odwoławczego, którymi w całości obciążono obwinioną, mimo wskazanego wyżej uniewinnienia jej od czterech czynów. W tym zakresie koszty postępowania, stosownie do reguł ujętych w art. 70⁶ ustawy winny obciążać w odpowiednich proporcjach obwinioną i Krajową Izbę Radców Prawnych.

Przy podejmowaniu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania dyscyplinarnego w postępowaniu ponownym Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych uwzględni przedstawione wyżej uwagi, dbając by

rozstrzygnięcie w tym zakresie było zgodne z art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Z przedstawionych wyżej powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

a.s.